

Oçerk

Bir ömrün 80-ci səhifəsi

Günel ABBAS

Ömrün şərəf pencərəsi - Müəllimlik

Dəhlizdə ayaq səsləri eşidilir. O, foyədə kollektiv üzvləri ilə salamladır, qarşılaşdığı “tələbə həmkarlar”ı ilə (təəccüblənməyə ehtiyac yoxdur, özü tələbələrini həmkar adlandırır) hal-əhval tutur, ehtiyaclarını soruşur. O, yaxşı professor olmaqla bərabər, həm də yaxşı insandır. Bunu əbəs yerə demirəm, bir insana xas olan ən yaxşı keyfiyyətləri özündə

lüş səsləri bir-birinə qarışır. Qapıdan boylanıb onun gəlib-gəlmədiyini yoxlayır, dəhlizdə digər tələbələrle söhbətləşdiyini görüb yerlərinə keçirlər. Ona görə yox ki, onlar çəkinirlər, əksinə, həvəslə məhz bu dərslin başlamasını gözləyirlər. Dünənki mühazirədə apardıqları qeydləri çıxarıb masanın üzərinə qoyur, yerinə yetirilən tapşırıqları müəllimə təqdim etmək üçün səbirsizlənirlər. Bilirlər ki, professor yaxşı yazılara görə onları auditoriya qarşısında tərifləyəcək, “əhsən” deyər

hət alırlar. Onun xüsusilə ailəsindən uzaq olan tələbələrə qayğısı hər kəsə bəllidir. Bəlkə buna görədir ki, onun yanında heç kim özünü yad hiss etmir.

Tənəffüs bitir, tələbələr auditoriyalara qayıdırlar. O da hər zaman masasının üzərində yer alan qəzetləri və kitablardan bir neçəsini götürüb mühazirə otağına keçir. Boş zamanlarını dəyərləndirən bu vəsaitlərdən istifadə etməyi tələbələrə də məsləhət görür, onlara jurnalistikanın təməl qaydalarından danışır...

Elə söhbətin bu şirin yerində zəng çalır. Ancaq bu maraqlı və məhsuldar söhbəti bitirmək istəməyən tələbələr oturmaqları yerdən tərpənmirlər. Cahangir müəllim tələbələrin yorulduğunu nəzərə alaraq, müzakirələri növbəti mühazirəyə saxlayır.

Oturacağı çiyinə asdığı pencəyini geyinib, asılıqandakı paltosunu qolunun üzərinə alaraq asta addımlarla pilləkənlərə tərəf irəliləyir. Gümrah qalmaq onun üçün çox vacibdir, liftdən istifadə etmir. Tələbələrin ona hələ uzun illər ehtiyacı olduğunu bilir və sağlamlığına xüsusi diqqət ayırır. Üçüncü mərtəbədə tələbələrle şirin-şirin söhbətləşərək düşür.

Taleyn payız sevdası...

Avtomobilinə əyləşəndən beş-on dəqiqə sonra mənzilbaşına çatır. Bütün ailə üzvləri bu dəfə fərqli bir günü qeyd etmək üçün toplanıblar, hər kəs 80 illik yubileyi olan Cahangir müəllimin qonaq otağına keçməyini gözləyir. O övladlarını başına toplayıb bir masa ətrafında əyləşməyi çox sevdi. Yaxşı bir müəllim

müəllim bu ağır məsuliyyətin də öhdəsindən layiqincə gəlməyi bacarıb. Yəqin buna görədir ki, Cahangir müəllim hər zaman qız tələbələrinə xüsusi bir ehtiramla, ata sevgisi ilə yanaşır, elə tələbələrini də ona...

birleşdirən müəllimin bütün tələbələr tərəfindən sevilməsi də təsadüfi deyil. Ona çox vaxt jurnalistlərin müəllimi də deyirlər. Ölkədəki bir çox peşəkar jurnalistlər məhz onun şineliyindən çıxıb. Bu cizgilər imkan verir ki, söhbətin kimdən getdiyini aydın şəkildə anlayasan.

Zəng çalır. Auditoriyada tələbələrin səs-küylü müzakirələri, gü-

cək, səhvlərini isə mülayim səs tonu ilə izah edəcək ki, heç ruhları da inciməsin.

Böyük tənəffüslərdə onun otağının önündə sıra yaranır. Xüsusi bir icazəsi olmayan bu görüşlər tələbələr üçün həm rəsmi, həm də qeyri-rəsmi mahiyyət daşıyır. Təkcə dərslə yox, həm də şəxsi məsələlər, gələcək iş planları ilə bağlı da məslə-

və güclü bir karakter kimi tanıdığımız Cahangir Məmmədli həm də çox duyğusal adamdır. Özəl günləri özü ilə baş-baş qalmadan keçirməz.

Paltosunu qapının həməni yanında şəkətdən asır. Dəhlizin sağ tərəfində yerləşən - sadə çalışma masası, divar, boyu uzanan kitab rəfləri olan yataq otağına daxil olur. Masasının başına keçir, gün ərzində yerinə yetirdiyi öhdəliklərlə bağlı öz-özünü sorguya çəkir. Bəlkə də öz üzərinə həddindən artıq yüklər qoyur. Daim tələbələrle ünsiyyətdə olan bu adam günün sonunda onlar üçün nəyi daha yaxşı edə bilər, deyə düşünür. Bu düşüncələr zaman keçdikcə onun üçün öhdəliyə çevrilir. Bəlkə də bu cür öhdəliklər ömür-gün yoldaşının vaxtsiz itkisindən sonra bir az da artıb.

İş masası ilə üz bəzən asılan portretə yaxınlaşır, həyat yoldaşı Səkinə xanımın rəsmidir. Gözlərini şəkildən boylanan qadının gözlərinə zilləyir: “Sənsiz keçirdiyim bir ili də başa vururam. Yanımda olmasan da, ətrafımdakıları duyursan, hiss edirsən. Övladlarımızı sənə söz verdim kimi böyütdüm və ömrüm vəfa etdikcə onların yanında olacağam...”

Ən böyük təsəllisi həyat yoldaşının yadigarları olan 5 qız övladıdır. Onlardan danışarkən gözlərinin içindəki parıltıdan bunu aydın hiss etmək olur. Qızlarına həm ata, həm ana, həm də qardaş olan Cahangir

Sözlərini bitirəndən sonra yanığında parlayan yaş damcısını silir, işığı söndürərək otaqdan çıxır. Doğum günü ab-havası ilə qurulan masa ətrafında əyləşənlər bir-birinin üzünə baxır. Heç kim dinmir, hamı nəyin necə olduğunu bilir. Bayağından hökm sürən sakitlik Cahangir müəllimin gəlişi ilə pozulur. Hamının çöhrəsində təbəssüm yaranır. O, stolun baş tərəfində əyləşir, qarşıda bu anları ölümsüzləşdirmək üçün fotoaparət yerləşdirilib. Cahangir müəllim şərəfli, ləyaqətli həyatın iz saldığı çöhrəsi ilə 80-ci dəfə kameranın obyektivinə baxaraq gülümsəyir. Beləcə, ömür kitabına daha bir səhifə əlavə olunur.

Cahangir müəllim, bu gün ləyaqətli ömrün 80-ci səhifəsini sizinlə birgə vərəqlədik. Bəhs etdiklərimiz bu uzun ömürdən sadəcə, bir səhifə idi. Ağdamdakı həyatınızda bəslədiyiniz “Payız gülləri”, tək böyütdüyünüz tələbələrinizi sizi daim əziz və dəyərlı tutacaq. Bu, hələ son deyil, 90-cı, 100-cü səhifələri də bir yerdə vərəqləyəcəyik...

P.S. “Yeni Azərbaycan” qəzetinin redaksiya heyəti qocaman müəllim, professor Cahangir Məmmədlini 80 illik yubileyi münasibətilə təbrik edir, ona uzun ömür, cansağlığı arzulayır.